

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Jerzy Grubba
SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie **Z. R.** ,

skazanego z art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 marca 2024 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k. kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 18 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 572/23,

1) uchyla pkt V zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim nie określono okresu, na który orzeczono środek karny i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Rejonowemu w Kłodzku do ponownego rozpoznania;

2) obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 18 grudnia 2023 r. (sygn. akt II K 572/23) Z. R. został uznany winnym czynu z art. 207 § 1 k.k., z który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zwieszeniem na okres próby 3 lat. Oskarżony został zobowiązany do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu. Oddano go także pod dozór kuratora sądowego, a także na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzeczono wobec niego zakaz kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonej na odległość nie mniejszą niż 50 metrów oraz nakazu opuszczenia mieszkania zajmowanego z pokrzywdzoną.

Wyrok uprawomocnił się bez zaskarżenia.

Kasację na korzyść skazanego od tego orzeczenia w trybie art. 521 § 1 k.p.k. wniósł Prokurator Generalny, zarzucając wyrokowi *„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b i 2e k.k., polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego Z.R. środków karnych w postaci zakazu kontaktowania się i zbliżania się do pokrzywdzonej Z. R. 1 na odległość mniejszą niż 50 metrów oraz nakazu opuszczenia mieszkania zajmowanego z pokrzywdzoną bez wskazania okresów obowiązywania tych środków, podczas gdy przepis art. 43 § 1 k.k. wskazuje, że zakazy wymienione w art. 39 pkt 2 - 2b k.k. orzeka się w latach, od roku do lat 15, a nakaz określony w art. 39 pkt 2e k.k. orzeka się w latach, od roku do lat 10, co obliguje sąd do określenia czasookresu obowiązywania środków karnych.”*

Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Kłodzku do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

Podzielić należy pogląd wyrażony przez Prokuratora Generalnego, że pominięcie wskazania czasu trwania nałożonych na sprawcę zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną i nakazu opuszczenia mieszkania stanowi rażące naruszenie prawa materialnego. W istocie taki brak prowadziłby albo do uznania, że zakaz/nakaz obowiązuje bezterminowo. Jednak jest to element, który wpływa na ogólną ocenę

całościowej surowości reakcji karnej wobec sprawcy, wobec czego nie można przyjąć tego rodzaju domniemania, gdyż stałoby ono w sprzeczności z istotą orzekania środków karnych i sprzeczne z treścią Kodeksu karnego. Sąd oceniając potrzebę w zakresie prewencji oraz konieczności ograniczenia praw i wolności oskarżonego zobowiązany jest do precyzyjnego ustalenia intensywności reakcji karnej.

Orzeczone środki karne mogą trwać 10 lat (w przypadku nakazu opuszczenia lokalu) i 15 lat (w przypadku zakazu zbliżania i kontaktowania), co obliguje sąd do wskazania konkretnych ram czasowych tych środków.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

[J.J.]

[ał]